

Arrest

nr. 147 225 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 27 mei 2015 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 maart 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 19 april 2010 werd mevrouw C. A. aangeduid als voogd. De voogdij werd op 15 december 2012 van rechtswege beëindigd. Op 13 maart 2014 werd de verzoekende partij opgeroepen om op 20 maart 2014 te verschijnen bij de

Dienst Vreemdelingenzaken. Ingevolge de vaststelling dat zij niet binnen een termijn van vijftien dagen gevolg gaf aan de oproeping om zich aan te bieden op 20 maart 2014, werd zij op 10 oktober 2014 geacht afstand te doen van haar asielaanvraag.

1.2 Op 15 oktober 2012 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar, waarvan 1 jaar met uitstel wegens diefstal met geweld of bedreiging. Op 18 december 2013 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, gebruik van valse sleutels.

1.3 Op 10 oktober 2014 nam de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 27 maart 2015, bij arrest met nummer 142 038.

1.4 Op 25 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5 Op 7 mei 2015 erkent de verzoekende partij het kind van mevrouw C. V. en verandert haar verblijfplaats naar het adres waarop C. V. reeds was ingeschreven.

1.6 Op 27 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 27 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

- De genaamde (...) geboren op (...) te (...) van Nigeriaanse nationaliteit

- De genaamde (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 15/10/2014)

Betrokkene werd op 15/10/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld en een 2de maal op 18/12/2013 door de Correctionele rechtbank van Gent voor 6 maanden wegens diefstal met braak. Daarnaast maakt betrokkene nog het voorwerp uit van verschillende PV's:

- 00497214-NL(...).FC : Belaging
- 04514514-CH(...).L1: Wapen, Munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer
- 04512114-CH(...).L1: Zware diefstal
- 00682014-CH(...).L2: Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 00519114-CH(...).L2: belaging
- 01781913-CH(...).L2: Verkrachting
- 01822113-CH(...).L2: Belaging
- 06843313-CH(...).L1: Afpersing
- 16313712-AN(...).LB: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 06567312-CH(...).L1: opzettelijke vernielingen
- 06567312-CH(...).L1: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 02285312-GE(...).LA: zware diefstal

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene verklaart een vriendin (V(...) C(...)) te hebben in België. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat de bevalling voor oktober 2015 zou zijn (betreft een gerucht dat de politie vernomen heeft en op het verslag vermeld heeft maar niet door de betrokken persoon werd verklaard). Na navraag bij stad Brugge blijkt dat er nog geen wettelijke samenwoning/huwelijk werd geregistreerd en geen erkenning van het ongeboren kind is gebeurd. 'Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongeboren kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongeboren kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeboren kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).'

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 31/03/2010 een asielaanvraag ingediend. betrokkene deed op 10/10/2014 afstand van zijn asielaanvraag. Op 10/10/2014 kreeg betrokkene een beslissing tot verlaten van het grondgebied (bijlage 13, geldig 30 dagen). Dit werd hem betekend op 15/10/2014

Betrokkene werd op 15/10/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld en een 2de maal op 18/12/2013 door de Correctionele rechtbank van Gent voor 6 maanden wegens diefstal met braak. Daarnaast maakt betrokkene nog het voorwerp uit van verschillende PV's:

- 00497214-NL(...).FC : Belaging
- 04514514-CH(...).L1: Wapen, Munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer
- 04512114-CH(...).L1: Zware diefstal
- 00682014-CH(...).L2: Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 00519114-CH(...).L2: belaging
- 01781913-CH(...).L2: Verkrachting
- 01822113-CH(...).L2: Belaging
- 06843313-CH(...).L1: Afpersing
- 16313712-AN(...).LB: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 06567312-CH(...).L1: opzettelijke vernielingen
- 06567312-CH(...).L1: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 02285312-GE(...).LA: zware diefstal

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene verklaart een vriendin (V(...)) C(...)) te hebben in België. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat de bevalling voor oktober 2015 zou zijn (betreft een gerucht dat de politie vernomen heeft en op het verslag vermeld heeft maar niet door de betrokken persoon werd verklaard). Na navraag bij stad Brugge blijkt dat er nog geen wettelijke samenwoning/huwelijk werd geregistreerd en geen erkenning van het ongeboren kind is gebeurd. 'Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongeboren kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongeboren kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeboren kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).'

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene werd door de stad Charleroi geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)"

1.7 Op 27 mei 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van acht jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 27 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, vervat in de eerste bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan vereiste belang, omdat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid.

2.3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3.2.2 In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens, gesteund op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij voert niet aan dat met betrekking tot dit onderdeel van de bestreden beslissing sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid. De Raad

merkt hierbij op dat uit de bewoordingen van voormeld artikel 7, tweede lid blijkt, gelet op het gebruik van het woord “kan”, dat de gemachtigde in dit verband een discretionaire bevoegdheid heeft.

2.3.2.3 Verder dient erop gewezen te worden dat, ondanks de gebonden bevoegdheid, geen bevel mag worden gegeven of ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen bovendien zelf aan dat “indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, (...) de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze (kan) beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.”

In casu voert de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de ernst te onderzoeken van middelen gestoeld op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291; EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Gelet op het voorgaande dringt een onderzoek van de door de verzoekende partij opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM zich op en dient de exceptie van de verwerende partij in voorliggend geval verworpen te worden.

2.4.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op voor wat betreft het inreisverbod.

2.4.2 Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing wenst te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de tweede bestreden beslissing – het inreisverbod – gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – de eerste bestreden beslissing – maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit, zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting wijst de voorzitter op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid. De verzoekende partij stelt op de hoogte te zijn van wat de Raad hiervan vindt, maar meent dat haar vordering toch aanvaard moet worden, daar het inreisverbod precies dezelfde motivering heeft als de bijlage 13septies en het dus belangrijk is dit toch aan te vechten. Ook met betrekking tot het inreisverbod is de motiveringsplicht immers geschonden. Met dit betoog zet de verzoekende partij echter niet uiteen waarom zij meent het inreisverbod door middel van een vordering

tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te moeten bestrijden en niet via de gewone schorsings- en annulatieprocedure.

Bovendien dient, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – stelling die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, gewezen te worden op artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij stelt *in casu* met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid dat, aangezien zij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, het uiterst dringend karakter van huidige vordering vaststaat.

De Raad wijst er echter op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat zoals hoger reeds gesteld geen grondslag biedt voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kwalificeert, niet kan geacht worden een wettelijk vermoeden te bevatten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is indien tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 of 5 dagen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend door een vreemdeling die is vastgehouden in een welbepaalde plaats. Gezien het betoog van de verzoekende partij aangaande het uiterst dringend karakter is beperkt tot een verwijzing naar het feit dat zij is vastgehouden, dient te worden vastgesteld dat zij niet uiteenzet waarin het uiterst dringend karakter van haar vordering, voor zover deze tegen het inreisverbod gericht is, precies zou bestaan.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “*verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op het urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (de thans tevens bestreden bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet, met name in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval al voldoende zou zijn uitgewerkt, zich zou voltrekken. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat haar vriendin hoogzwanger is, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij zich met betrekking tot de hoogdringendheid beperkt tot een verwijzing naar haar vasthouding en geenszins verwijst naar de zwangerschap van haar partner, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aangeeft dat haar partner momenteel vijf maanden zwanger is en in een bij het verzoekschrift gevoegd stuk dat zij in oktober 2015 moet bevallen.

De verzoekende partij kan zodoende moeilijk voorhouden dat haar vriendin, die blijkens deze informatie net voorbij de helft van haar zwangerschap is, hoogzwanger zou zijn.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden. De vordering is derhalve slechts ontvankelijk daar waar zij betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, met uitzondering van het onderdeel van deze beslissing dat de vasthouding betreft.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een middel aanvoert ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht, met name artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij zet uiteen dat zij een vriendin heeft van Belgische nationaliteit en dat deze vriendin vijf maanden zwanger is. De verzoekende partij geeft aan dat zij op 7 mei 2015 het ongeboren kind erkend heeft en zij en haar partner sinds die dag ook officieel samenwonen. Zij citeert uit het arrest *Üner* van het EHRM en stelt dat de gemachtigde zijn beslissing enkel rechtvaardigt door vonnissen van de correctionele rechtbank te Gent. De verzoekende partij benadrukt dat zij naar aanleiding van haar tweede veroordeling onder elektronisch toezicht werd gesteld, dat zij de feiten waarvoor zij in de gevangenis belandde niet wil "*miniseren*", maar wenst te onderstrepen dat zij voor deze feiten veroordeeld is en haar strafjord heeft uitgezeten. Zij geeft aan dat de feiten waarvoor zij veroordeeld is, bijna twee jaar geleden hebben plaatsgevonden en meent dat zij "*vandaag ter dag*" geen actuele,

werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij stelt verder dat het voor haar ondenkbaar is om ook maar tijdelijk terug te gaan naar haar land van herkomst, nu zij een inreisverbod heeft gekregen voor een periode van 8 jaar en haar vriendin hoogzwanger is, en dat bij haar terugkeer naar Nigeria zowel haar rechten als die van haar partner en hun ongeborn kind zouden worden geschonden.

3.3.2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar partner en hun ongeborn kind. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner inderdaad sinds 7 mei 2015 officieel samenwonen en dat de verzoekende partij het ongeborn kind van haar partner heeft erkend. Gezien de gezinsband tussen echtgenoten en tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dient *in casu* het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven *prima facie* te worden aangenomen. Op een privé-leven beroept de verzoekende partij zich *in casu* niet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez-Noorwegen*, §§ 68-

69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

In casu blijkt uit het administratief dossier en het verzoekschrift dat het niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating. In dat geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *in casu* niet wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar gezinsleven als dusdanig verhinderen in Nigeria of elders. Zij beperkt zich slechts tot te stellen dat haar rechten, die van haar partner en hun ongeborn kind geschonden zouden worden, indien zij naar Nigeria moet terugkeren, maar hiermee voert zij niet aan, laat staan dat zij aantoont, dat het voor haar partner en haar ongeborn kind onmogelijk zou zijn het gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Ook haar stelling dat het ondenkbaar is dat zij ook maar tijdelijk zou teruggaan naar haar land van herkomst, nu zij een inreisverbod heeft gekregen voor een periode van 8 jaar en haar vriendin hoogzwanger is, toont dit niet aan. Met betrekking tot het hoogzwanger zijn, kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld. Met betrekking tot het inreisverbod wijst de Raad nogmaals op de mogelijkheid die artikel 74/12 van de vreemdelingenwet biedt om het inreisverbod te laten opschorten of opheffen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat een inreisverbod overeenkomst artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet slechts de toegang, maar tevens het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn verbiedt. Gezien artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet voorziet dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend, *in casu* op 27 mei 2015, dient te worden vastgesteld dat het verblijf van de verzoekende partij op het grondgebied nu reeds verboden is, en dat het inreisverbod niet pas gevolgen heeft wanneer de verzoekende partij, nadat zij naar haar land van herkomst is moeten terugkeren, opnieuw toegang tot het Belgisch grondgebied tracht te krijgen. Gezien de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij haar gezinsleven enkel in België kan verderzetten, maakt zij *prima facie* niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Zelfs al zou het bestaan van hinderpalen kunnen worden aangenomen, dan nog blijkt een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij om haar gezinsleven verder te zetten in België enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de openbare orde anderzijds, *prima facie* niet uit de eerste bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141). Het gewicht dat aan elk van de

criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 70).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144).

De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de gepleegde inbreuken, maar meent dat zij haar straftijd heeft uitgezeten (waaronder een deel door middel van elektronisch toezicht) en dat de feiten ook bijna twee jaar geleden hebben plaatsgevonden. De Raad stelt vast dat de veroordelingen inderdaad reeds dateren van 2012 en 2013, maar de verzoekende partij verliest uit het oog dat de eerste bestreden beslissing ook melding maakt van twaalf processen-verbaal, waarvan er vijf blijkens hun codering werden opgesteld in 2014. De verzoekende partij gaat op deze processen-verbaal echter in het geheel niet in, zodat dient aangenomen te worden dat zij dit onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing niet betwist. Bijkomend wijst de Raad erop dat blijkens een “*administratief verslag: SIS-seining*” van 26 mei 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, de verzoekende partij geseind staat voor vijf feiten van openbare orde: in vier gevallen dient zij verhoord te worden met bijstand van een advocaat (opzettelijke slagen en verwondingen, belaging, verkrachting en nogmaals belaging), voor één feit (afpersing) staat zij geseind om te worden aangehouden en verhoord met bijstand van een advocaat. De verzoekende partij houdt voor dat zij thans geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en stelt elders in haar verzoekschrift dat zij haar vriendin heeft leren kennen na haar tweede misdrijf, dat deze ontmoeting haar leven heeft veranderd, zij een punt heeft gezet achter slechte vriendschappen en dat zij een goed voorbeeld voor haar toekomstig kind wil zijn, maar de Raad ziet niet in hoe dit betoog te rijmen valt met de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat nog in 2014 voor meerdere feiten, met name tweemaal belaging, “*(w)apen, (m)unitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer*”, zware diefstal, opzettelijke slagen en/of verwondingen, een proces-verbaal werd opgesteld en de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Voor het overige gaat de verzoekende partij niet in op de voormelde criteria van het EHRM. Wat betreft moeilijkheden die de partner van de verzoekende partij zou ondervinden, mocht zij de verzoekende partij naar haar land van herkomst vergezellen, kan verwezen worden naar hetgeen hoger met betrekking tot eventuele hinderpalen werd uiteengezet. Met betrekking

tot het toekomstig kind benadrukt de Raad nog dat dit kind *in casu* ongeborn is en zodoende met geen enkel land reeds enige bewuste band heeft. Met haar betoog toont de verzoekende partij *prima facie* niet aan dat de afweging die de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing heeft gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij in het licht van haar gezinsleven in België en de belangen van de Belgische staat in het licht van een bescherming van de openbare orde, gelet op de in de eerste bestreden beslissing vermelde inbreuken en de gegevens die blijken uit het administratief, niet aan de 'fair balance' toets zou voldoen. Zodoende wordt *prima facie* ook geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat aangetoond.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *prima facie* niet aantoont dat in de gegeven omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen.

Het middel gesteund op een schending van artikel 8 van het EVRM is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht daar, zoals zal blijken onder punt 3.4.2, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4 Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat een verwijdering naar Nigeria in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM, en dat dergelijke situatie onaanvaardbaar is.

De verzoekende partij verbindt het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dan ook aan haar grief gestoeld op artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van deze grief (cf. punt 3.3.2.2) echter niet worden gevolgd.

Voor het overige voert de verzoekende partij aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing synoniem staat voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, nu dit zou impliceren dat zij naar Italië zou worden verwijderd waar zij blootgesteld zou worden aan onmenselijke behandelingen “zoals hierboven gepreciseerd”.

De Raad wijst erop dat uit de eerste bestreden beslissing en het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij naar Italië zal worden verwijderd en dat de verzoekende partij dit ook eerder in haar verzoekschrift in het geheel niet aanvoert, laat staan dat zij aanvoert dat zij aldaar blootgesteld zou worden aan onmenselijke behandelingen en deze zou hebben gepreciseerd. Er dient integendeel op gewezen te worden dat de verzoekende partij het bevel krijgt het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen – dit betreft onder meer Italië – moet verlaten en dat zij zal teruggeleid worden naar de grens, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Zij zal zodoende verwijderd worden naar een staat buiten het Schengengrondgebied. Dit betoog heeft dan ook geen betrekking op de concrete situatie van de verzoekende partij of op de eerste bestreden beslissing, zodat zij hiermee geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maakt.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.5 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

I. VAN DEN BOSSCHE